

gens behagelige; Spøg, saa at det i og for sig er Regeringen temmelig ligegyldigt, hvad der hænder dette Forslag her i Salen, idet Regeringen paa Forhaand har taget sin Bestemmelse om, hvad den vil foretage sig, hvad enten Finanslovsbehandlingen her faar det ene eller det andet Resultat.

Klarhed er ikke det, der har præget denne Regerings Politik nogen Sinde, og Klarheden er ikke bleven større i denne Sommer. Der er aanstue vist i denne Sommer fremkommet en Udtalelse om Forsatningsspørgsmaal fra Regeringens Side, det vil sige fra den ærede Finansminister, men det forekommer mig ikke, at den i og for sig har klaret Situationen. Den ærede Finansminister harovre i Randers udtalt nogle Ord, hvis Mening var, at det er ligegyldigt, hvad der sker her, thi hvis det ikke behager den høje Regering, at modtage det Resultat af Finanslovsbehandlingen, der her fremkommer, vil Regeringen den 1ste April udstede et Provisorium. Men jeg tillader mig at tvivle om, at dette, hvis det er sagt af Finansministeren, har været hans vel overvejede Mening, thi ganske vist har det en Gang her i Landet kunnet lade sig gøre at udstede et Finansprovisorium den 1ste April, men om den Tid er inde nu, at det igen kan lade sig gøre, turde være tvivlsomt. Den Udtalelse, der fremkom fra det ærede Medlem for Aalborg (Bramsen), synes ikke at tyde paa, at Regeringen, hvis den nu hovedsagds styrkede sig ud i denne Situation, kunde vente Understøttelse fra Højre. Jeg vil understrege nogle Ord af det ærede Medlem. Han sagde, at hvis det virkelig skulde komme dertil, saa vilde Højre under de og de Forudsætninger fralægge sig ethvert Ansvar for et Provisorium. Man hører ikke længere Tale om, at der her i Landet er et Højre, som vil støtte en saadan Regeringspolitik, og selv om det nu ogsaa har været den ærede Finansministers velovervejede Mening, at Regeringen glat kunde udstede et Finansprovisorium, er det tvivlsomt, om det er den høje Regerings øvrige Medlemmers Mening. Det er jo lidt vanskeligt paa noget Punkt, at saa fat paa, hvad der egentlig er den raadende Vilje i Regeringen, hvad der er den fælles Vilje. Det er meget muligt, at den Udtalelse, som jeg forudsætter, at Finansministeren er fremkommen med, kan blive desavoueret af Regeringens Chef. Det er jo ikke ubekendt, at en Ministers Udtalelse er bleven desavoueret af Regeringens Chef, og naar det har kunnet hænde paa den almindelige Politiks Omraade, saa kunde det ogsaa hænde for Forsatningspolitikens Vedkommende. Jeg har ikke faaet Klarhed paa, hvad Regeringen anser for

bindende Forudsætninger i vort offentlige Liv, hvad der er Grænsen for Folketingets Bevillingsmyndighed, hvad Regeringen paa dette Omraade vil respektere. Da det, som sagt, ikke er mig bekendt, at vi have nogen Forsatning her i Landet, tillader jeg mig at spørge den højtærede Regering, om det er den bekendt. Jeg lyser her til Tings efter en Forsatning i dette Land. Jeg tillader mig at spørge den højtærede Regering: Have vi nogen Forsatning, som den højtærede Regering respekterer? Skulde det ikke være Tilfældet, hvad jeg desværre formoder, tillader jeg mig yderligere at spørge, om den højtærede Regering vil bestrebe sig, for at skaffe os en Forsatning? Hvis det nemlig er saadan, at vi ingen Forsatning have, at der ikke er Grænser for Bevillingsretten, som Folketinget ved, at det skal holde sig indenfor, og som Regeringen paa den anden Side ved, at den skal respektere, forekommer det mig, at det offentlige Liv paa Grund af, at alle statsretlige Regler ere hensuldbrede, er kommen ned i et Koderi, som ethvert forstandigt Menneke maa vende sig fra som fra noget uappetitligt. Det kan ogsaa under disse Omstændigheder være et ærefuldt Hverv at bære Regeringens Byrde, men kun hvis man søger at rette paa disse Forhold. Hvis det ikke er Tilfældet, hvis det modsatte er Tilfældet, saa er ogsaa det modsatte Tilfældet med Hensyn til Vren af at bære Regeringens Byrde.

Imidlertid, det Parti, jeg tilhører, staar jo som denne Regerings loyale Opposition med udstrakt Haand og villig til Samarbejde, men jeg maa maasse gøre den Bemærkning, at jeg har forstaaet den ærede Ordfører for mit Parti saaledes, at det ikke er særlig til denne Regering, Haanden var udstrakt. Der kunde maasse være Grund til, at sige til det ærede Medlem for Aalborg (Bramsen), som talte saa smukt om det borgerlige Arbejde, som nu skulde gøres, at denne Haand ogsaa er udstrakt til Højre, og hvis Højre, som det synes at fremgaa af det ærede Medlems Udtalelser, ikke føler sig helt solidarisk med denne Regering, men tværtimod kun har det „forholdsvis“ godt under denne Regerings Vedelse, — og Højre synes jo ogsaa med Længsel at imødeje de Tider, da et andet Parti vil være repræsenteret paa Ministerbænken —, saa tror jeg at turde sige, skønt jeg jo ikke har Mandat til at tale paa nogens Vegne, at denne Haand er udstrakt til Højre, men ikke specielt til denne Regering, som ikke i det Parti, jeg tilhører, nyder nogen Tillid, ja, som end ikke nyder Tillid i det Parti, det ærede Medlem for Aalborg tilhører.

Den Politik, som af Venstrereformpartiet